

Myndighed og i Varighed. Saa kommer det Spørgsmaal ganske naturligt op: er denne Lov blevet overflødig nu? Jeg tror, at man, naar man kaster Blikket ud over Landet og ser, hvorledes Forholdene er i Landet, netop nu efter at Krigen, den egentlige Krig, er forbi, vil finde, at denne Lov og denne Lovs Udførelse af en Regering ikke er unødvendig, men tvertimod mere nødvendig end nogen Sinde tilforn. Det er ganske naturligt, at en saadan Lov har faaet Fjender og Modstandere. Det er ganske naturligt, at alle de, der har overtraadt Loven og er blevet afstraffet derfor, at alle de har følt denne Lov som en Hindring for den frie Udøvelse af deres Handel eller andre Forhold, som har kunnet bringe dem Fordele. Alle disse er naturligvis imod Loven, men vi fra vor Side ser saaledes paa den, at vi synes, at det Tilbud, som Indenrigsministeren har givet, og som staar aftrykt i Folketingsbetænkningen under Fler-talsbetænkningen, er saa acceptabelt, at det meget godt maa kunne modtages. Jeg synes ogsaa, at længere kan man neppe komme. Jeg kan af disse Grunde, fordi jeg ikke ønsker, at man nu paa det sidste skal overlade den fattigere Del af Befolkningen til Plyndring af den mere rige, slutte mig til Flertallet i Folketinget og anbefale, at man vedtager Lovforslaget, saaledes som det foreligger.

Trier: Stillingen her i Rigsdagen er i Øjeblikket ejendommelig, næsten enestaaende ejendommelig. Alle Partier er enige om det foreslaaede Statslaans Nødvendighed. Alle er enige om, at Betingelserne, det kan faas for, er tilfredsstillende. Alle Partier har godkendt de Bestemmelser, der i deres praktiske Gennemførelse har medført de Udgifter, Loven skal dække. Alle Partier indrømmer, at saadan er Forholdene. Alligevel har Venstre i Folketinget sammen med det konservative Folkeparti stemt imod Lovforslaget, der skal skaffe Statskassen de fornødne Midler. Det vil sige: Nu, da det gælder om at tage Konsekvenserne af sine Handlinger og erkende det Ansvar, man har, har man meldt sig fra. Og da man ikke kan gennemføre sit Standpunkt i Folketinget, henviser man til, at det er Landstinget, der skal træffe Afgørelsen. Tiderne forandrer sig. Det er endnu ikke 20 Aar siden, at en Menneskealders bitre og lidenskabelige Kampe om Anerkendelse af Folketingets Ret til at være det førende Ting afsluttedes med Parlamentarismens Sejr, og allerede nu er der altsaa i Folketinget Partier, der den Gang var med

i Kampen for Folketingets berettigede Krav, som nu paakalder Landstingets Magt til at lægge det tunge Lod i Vægtskaalen. Jeg har al Respekt for Landstinget — ingen Fugl besudler sin egen Rede —, men det Landsting, jeg nærer denne Respekt for, er det, som ud fra vor Forfatnings Aand og Bogstav forstaar ikke blot sin Magt, men ogsaa sin Begrænsning og beredvilligt holder sig indenfor dennes Rammer — men lige saa lidt som Landstinget har til Opgave at indsætte og afsætte Ministerier, lige saa lidt har det formentlig Ret til at nægte en Regering de af Folketinget vedtagne, for Statshusholdningen nødvendige, finansielle Bevillinger. Ingen har tænkt sig Muligheden heraf, da det parlamentariske System fastsloges, og da Grundloven vedtoges. Blev det fast Statskik hos os, saa var Danmark ikke længer et Land, hvor Folkfrihedens bærende Grundprincipper raadede. Og i disse Tider er der dobbelt Grund til ikke at fremkalde Indtryk af, at Folkfriheden er i Fare. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, jeg vil ikke male Fanden paa Væggen, men jeg beder enhver, der faar Del i Ansvaret for, hvad vi i disse Dage foretager os, i stille Øjeblikke overveje ved sig selv — og jeg taler herikke særlig til Partierne, men fuldt saa meget til Personerne —, om Iagttagelsen af, hvad der foregaar i andre, ikke langt borteliggende Lande, ikke maner os indstændigt til ikke at gøre noget, der kan slippe Kræfter løs, som bagefter muligvis ikke kan beherskes. Spørgsmaalet er ikke blot politisk; det er ogsaa socialt.

Sagen har ogsaa en anden Side. Man har foreslaaet i Folketinget og henstillet til Landstinget at hægte til Lovforslaget om et Statslaan, som alle indrømmer Nødvendigheden af, et Krav af rent politisk Natur, som intet har med Statslaanet at gøre, men som man forlanger imødekommet, inden man vil bevilge Laanet. Ogsaa her er Uenigheden stillet op mod en Baggrund af Enighed. Regeringen har tilbudt at forelægge Rigsdagen de i Henhold til Lov af 7. August 1914 gældende Bestemmelser, saaledes at de bortfalder om ikke før, saa ved Rigsdagens Beslutning derom, og det er netop det, ogsaa Partierne vil. Regeringen har end videre tilbudt at forelægge alle fremtidige Bestemmelser i Henhold til samme Lov for Rigsdagen samtidig med Udstedelsen, saaledes at de bortfalder, hvis de ikke i Løbet af f. Eks. 4 Uger er godkendte. Selve dette Tilbuds Form viser jo tilmed, at her er et Punkt, om hvis Enkeltheder der yderligere kan forhandles. Partierne mener ligesom Regeringen, at der maa Tid til Afvikling af